

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a Mgr. Sylvie Šiškeové v právní věci žalobkyně: **R. R.**, zastoupena Mgr. Bc. Ivou Jónovou, advokátkou se sídlem Bozděchova 97/2, Ústí nad Labem proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2020, č. j. OAM-13441-12/TP-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 7. 2020, č. j. 16 A 51/2020 – 53,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 7. 2020, č. j. 16 A 51/2020 – 53, **se z r u š u j e**.
- II. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 9. 4. 2020, č. j. OAM-13441-12/TP-2019, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani kasační stížnosti.
- IV. Žalovaný je **p o v i n e n** uhradit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 3.000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- V. Ustanovené zástupkyni žalobkyně Mgr. Bc. Ivě Jónové, advokátce se sídlem Bozděchova 97/2, Ústí nad Labem, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 6.728 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 9. 4. 2020, č. j. OAM-13441-12/TP-2019, žalovaný zamítl podle § 75 odst. 2 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu, neboť shledal existenci důvodného nebezpečí, že by žalobkyně mohla ohrozit bezpečnost státu.

[2] Proti tomuto rozhodnutí brojila žalobkyně žalobou ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl. Soud nepřisvědčil tvrzení žalobkyně ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Skutečnost, že existuje důvodné nebezpečí, že by žalobkyně mohla ohrozit bezpečnost státu, žalovaný zjistil z utajované informace vedené odděleně od správního spisu. Jedná se o specifickou situaci, v níž se neuplatní obecná úprava obsažená v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a odůvodnění rozhodnutí pak obsahuje zejména odkaz na podklady, z nichž správní orgán vycházel. Úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí uvede pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi. Z napadeného rozhodnutí je dle mínění soudu patrné, že žalovaný těmito požadavkům dostal a zabýval se charakterem zjištěných skutečností, jakož i jejich věrohodností.

[3] K námitce, že žalobkyni byla již v minulosti opakovaně prodloužena doplňková ochrana, aniž by správní orgány tvrdily, že představuje hrozbu pro bezpečnost státu, soud uvedl, že v nynější věci žalovaný vycházel z utajované informace z roku 2019. Doplňková ochrana byla přitom žalobkyni naposledy prodloužena v roce 2018, pročež je zjevné, že správní orgán rozhodující o prodloužení doplňkové ochrany neměl dotčenou informaci dosud k dispozici a nemohl z ní vycházet.

[4] K tvrzenému zásahu do soukromého a rodinného života krajský soud uvedl, že žalovaný se touto otázkou řádně zabýval. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, krajský soud zdůraznil, že zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu může představovat nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života jen výjimečně. Vzhledem k tomu, že v posuzované věci nemělo zamítavé rozhodnutí za následek nutnost vycestování žalobkyně z území ČR, vyhodnotil krajský soud i tuto námitku žalobkyně jako nedůvodnou.

[5] Ve zbytku se krajský soud, s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 As 5/2008 - 63, publ. pod č. 1951/2009 Sb. NSS, zabýval obsahem utajované informace. Shledal, že tato informace obsahuje dostatek údajů potřebných ke zhodnocení její věrohodnosti a přesvědčivosti a na jejím základě lze dospět k závěru, že by žalobkyně mohla ohrozit bezpečnost státu. Soud proto uzavřel, že dotčená utajovaná informace představuje dostatečný podklad pro rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně podle § 75 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatelka si je vědoma toho, že důvodem zamítnutí její žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu je existence utajované informace. Nesouhlasí však s tím, že by se informace mohla individuálně vázat k její osobě, neboť svým dosavadním způsobem života nezavdala žádnou příčinu, pro niž by bylo možné se domnívat, že ohrožuje bezpečnost státu. Z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný považuje stěžovatelku za osobu, která propaguje násilí pro dosažení politických cílů. To stěžovatelka zcela odmítá. Pokud by se však skutečně dostala do kontaktu s osobami či skupinami, které takto jednají, měl by žalovaný, potažmo krajský soud přihlédnout k tomu, že stěžovatelka nedávno dosáhla zletilosti a její osobnost a názory na svět se teprve formují. Tento proces je ztížen i skutečností, že stěžovatelka byla nucena opustit svoji vlast a spolu s celou rodinou se stali uprchlíky v ČR. Stěžovatelka proto ani nemusela své případné jednání vnímat takovým způsobem, aby si uvědomila jeho následky. Žalovaný měl přihlédnout i k dalším faktorům, jako je dlouhodobý pobyt na území ČR, nízký věk, chování v osobním životě, studijní výsledky či bezúhonnost.

[8] Stěžovatelka dále namítá nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Žalovaný nezohlednil, že stěžovatelka žije v ČR po dobu čtrnácti let a plně se integrovala do české společnosti, hovoří česky a z kazaštiny již ovládá pouze základy. Žalovaný také chybně uvedl datum, od něhož stěžovatelka pobývá v ČR, neboť vycházel z data udělení doplňkové ochrany, nikoliv z data vstupu na území (o pět let dříve).

[9] Za chybný označila stěžovatelka závěr krajského soudu, že i v případě zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu může dále pobývat na území ČR. Doplňková ochrana, která jí byla v minulosti udělena, je toliko dočasným institutem. Stěžovatelka požádala o její opětovné prodloužení, pokud však bude správní orgán vycházet z téže utajované informace jako v posuzované věci žalovaný, hrozí, že jí doplňkovou ochranu odejme, což bude představovat konec pobytového oprávnění na území ČR. Stěžovatelka by se tak musela vrátit do Kazachstánu, kde již nemá žádné zázemí, neboť tam pobývala pouze jako malé dítě, než její rodina uprchla do ČR. Stěžovatelka k tomu doplňuje, že na základě platné právní úpravy nemá možnost požádat o jakékoliv pobytové oprávnění z území ČR, jelikož ve všech případech musí cizinec žádost podat v rodné zemi.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu. Dále vyzdvihl, že stěžovatelka požádala o vydání povolení k trvalému pobytu, tj. o nejvyšší pobytový status, na který nemá cizinec právní nárok. Žalovaný je přesvědčen, že svůj postup řádně odůvodnil, a to i ve vztahu k utajované informaci, k čemuž odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 11. 10. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 5/16, č. 393/2016 Sb. Žalovaný, stejně jako krajský soud vyhodnotil obsah utajované informace jako věrohodný, přesvědčivý a ve vztahu k předmětu správního řízení za relevantní.

[11] K tvrzenému zásahu do soukromého a rodinného života žalovaný uvedl, že fakticky k žádnému zásahu nedochází, neboť důsledkem napadeného rozhodnutí je pouze

skutečnost, že stěžovatelka nebude mít na území ČR trvalý pobyt. Stěžovatelce byla v minulosti udělena doplňková ochrana a může žádat o její prodloužení. Proti případnému neprodloužení doplňkové ochrany by pak měla brojit opravnými prostředky, které jí skýtá zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, nikoliv užívat této potenciální situace jako argumentu v nynější věci.

[12] Tvrzení stěžovatelky, že ji žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí „ochudil“ o pět let života na území ČR, označil žalovaný za liché. Napadené rozhodnutí obsahuje pouze zmínku, že v roce 2011 byla stěžovatelce udělena doplňková ochrana, jejíž délka je důležitá pro posouzení podmínky pětiletého nepřetržitého pobytu na území. Celková doba pobytu je nepochybně faktorem, který by měly správní orgány vzít v úvahu, pokud by měla stěžovatelka v důsledku rozhodnutí vycestovat z ČR. O takovou situaci se však v posuzované věci nejedná.

[13] V doplnění kasační stížnosti (prostřednictvím ustanovené zástupkyně) stěžovatelka nad rámec dříve uvedeného odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudky ze dne 24. 4. 2008, č. j. 2 As 31/2007 – 107, ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011 – 101 a ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015 – 40. S ohledem na závěry obsažené v citovaných rozhodnutích má stěžovatelka za to, že jí krajský soud nezákonně znemožnil, aby se seznámila s obsahem utajované informace, protože se ve věci nemohla účinně bránit a vyjádřit se k tvrzením žalovaného. Tato skutečnost má za následek porušení pravidla rovnosti stran v soudním řízení. Stěžovatelka je přesvědčena, že se krajský soud odchýlil od ustálené judikatury a jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

[14] K žalovaným odkazovanému nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 10. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 5/16, č. 393/2016 Sb., stěžovatelka uvádí, že podle citovaného nálezu se výluka z odůvodnění uplatňuje pouze v případě, že se jedná o relevantní a nikoliv marginální bezpečnostní riziko, při současném respektování principu proporcionality. Tímto hlediskem se však krajský soud nezabýval.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval splnění podmínek řízení, přičemž shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, současně zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by byl nucen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost je důvodná.

[17] Jelikož stěžovatelka v kasační stížnosti namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto otázkou. Platí totiž, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla neskýtá prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, protože je nutné jej bez dalšího zrušit. Již v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, tento soud akcentoval, že *„[n]ení-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103*

odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.“ V obdobném duchu se nese i navazující judikatura, která zásadně pohlíží na nevypořádání žalobních námitek jako na důvod pro zrušení rozhodnutí krajského soudu (srov. kupříkladu rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2009, č. j. 8 Afs 73/2007-78, či ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 Afs 113/2009 – 69).

[18] V nyní posuzované věci nicméně Nejvyšší správní soud žádnou takovou vadu napadeného rozsudku neshledal. Krajský soud vypořádal všechny žalobní námitky stěžovatelky, přičemž z odůvodnění rozsudku je seznatelné, jakými úvahami byl soud při rozhodování věci veden a proč považoval námitky stěžovatelky za nedůvodné. Krajský soud se rovněž zabýval obsahem utajované informace a vyložil, z jakého důvodu podle něj představuje relevantní podklad pro vydání napadeného rozhodnutí. Nejvyššímu správnímu soudu tedy nic nebrání v tom, aby přikročil k posouzení věcných námitek stěžovatelky.

[19] Z obsahu správního spisu soud zjistil, že stěžovatelka podala u žalovaného dne 9. 9. 2019 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců. V průběhu správního řízení obdržel žalovaný od zpravodajské služby k osobě stěžovatelky utajovanou informaci (stupeň „důvěrné“), vedenou pod č. j. D-255/2019-OAM. Na základě této informace dospěl žalovaný k závěru, že stěžovatelka představuje potenciální hrozbu pro bezpečnost ČR, a její žádosti proto nevyhověl.

[20] Je tedy zjevné, že jediným důvodem zamítnutí žádosti stěžovatelky byl obsah shora specifikované utajované informace. Stěžovatelka se vůči této skutečnosti v kasační stížnosti ohradila a popřela, že by vyvíjela jakékoliv aktivity, které by závěry žalovaného odůvodňovaly. Současně v této souvislosti zdůraznila, že s ohledem na neznalost obsahu utajované informace, která jí nebyla zpřístupněna, se nemůže vůči postupu žalovaného účinně bránit.

[21] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že utajované informace představují specifický podklad rozhodování správních orgánů, s nímž již z povahy věci nelze nakládat standardním způsobem. Obsahem utajovaných informací jsou skutečnosti shromážděné zpravodajskými službami či dalšími orgány státu za účelem ochrany bezpečnosti státu a jeho demokratického zřízení. Současně je však třeba mít na zřeteli právo účastníka řízení na spravedlivý proces a zamezení svévole při rozhodování o jeho právech a povinnostech. Způsob nakládání s utajovanými informacemi a režim jejich soudního přezkumu je proto výsledkem snahy o vyvažování zájmů státu na straně jedné s protichůdnými zájmy jednotlivce na straně druhé (v podrobnostech viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011 – 101).

[22] Evropský soud pro lidská práva v rozsudku velkého senátu Regner proti České republice ze dne 19. 9. 2017, stížnost č. 35289/11, uvedl, že z pohledu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, není zpřístupnění všech relevantních důkazů absolutním právem, pokud zde existují převažující zájmy na ochraně národní bezpečnosti, případně další zájmy, které je třeba vyvažovat oproti právům účastníka řízení. Z citovaného rozsudku vyplývá, že v případech, kdy bylo stěžovateli z důvodů veřejného zájmu odepráno seznámit se s důkazy, musí soud podrobně zkoumat rozhodovací proces a

ujistit se, že v co největší míře splňoval požadavky na kontradiktornost řízení a rovnost zbraní a skýtal dostatečné záruky ochrany zájmů dotčené osoby (viz bod 149 rozsudku). Současně zdůraznil nutnost podrobit rozhodování správních orgánů v těchto specifických případech úplnému právnímu i skutkovému soudnímu přezkumu, během něhož mají soudy přístup ke všem utajovaným dokumentům. Obdobné požadavky pak plynou i z judikatury Soudního dvora EU, například z rozsudku velkého senátu ze dne 4. 6. 2013, C-300/11, ve věci ZZ proti Secretary of State for the Home Department.

[23] Rovněž judikatura Ústavního soudu akceptovala specifika bezpečnostního řízení, resp. řízení, v nichž se jako podklad rozhodnutí uplatňují utajované informace (náleze ze dne 12. 7. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 11/2000, náleze ze dne 6. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 377/04). Pokud jde o bezpečnostní řízení, *„Ústavní soud respektuje skutečnost, že s ohledem na specifika a význam rozhodování ve věcech utajovaných skutečností, kdy je velmi zřetelný bezpečnostní zájem státu, není možné vždy garantovat všechny běžné procesní záruky spravedlivého procesu (např. veřejnost jednání). I v takovém typu řízení je úkolem zákonodárce umožnit zákonnou formou realizaci přiměřených záruk na ochranu soudem, byť - podle povahy věci a s přihlédnutím k charakteru příslušné funkce - na ochranu i značně zvláštní a diferencovanou.“*

[24] Stejná východiska ctí i rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu. Vývoj judikatury k otázce soudního přezkumu správních rozhodnutí, jejichž podkladem jsou utajované informace, Nejvyšší správní soud podrobně zrekapituloval v usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015 - 40, na které v podrobnostech odkazuje. Ve stručnosti lze shrnout, že i judikatura Nejvyššího správního soudu vychází z požadavku na zpřístupnění veškerých podkladů správního rozhodnutí (byť by se nacházely v režimu utajení) soudům ve správním soudnictví. Jenom za této situace totiž může soud napadené správní rozhodnutí řádně přezkoumat a posoudit jeho zákonnost. Při přezkumu rozhodnutí, jehož pokladem jsou utajované informace, je soud ve zvýšené míře než při „běžném“ soudním řízení garantem práva na spravedlivý proces (čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod), což vyžaduje i zvýšenou aktivitu soudu vůči postupu veřejné správy. Jen za splnění těchto podmínek může být přístup k informacím v nezbytných případech odepřen účastníkům řízení či dalším na řízení participujícím osobám (zástupcům účastníků, zúčastněným osobám aj.). Právě proto, že účastník řízení nemůže efektivně namítat nezákonnost určitých zjištění (jelikož ani neví, co je jejich obsahem), je to právě soud v soudním řízení správním, který do značné míry „supluje“ aktivitu účastníka řízení a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví být důležitými, a to i nad rámec žalobních (kasačních) důvodů.

[25] Judikatura Nejvyššího správního soudu rovněž zformulovala požadavky na posuzování kvality utajovaných informací. Úkolem soudu ve správním soudnictví je zhodnotit zejména jejich věrohodnost, přesvědčivost a relevanci ve vztahu k předmětu správního řízení (rozsudek ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011 - 101, či rozsudek rozšířeného senátu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015 - 40). Z utajovaných informací musí být dále zřejmé, jakým způsobem byly získány a o jaká konkrétní skutková zjištění se opírají (nesmí se jednat o pouhé názory a domněnky zpravodajské služby), tak aby bylo vůbec možno učinit si úsudek o jejich věrohodnosti (rozsudek ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012 - 28).

[26] V posuzované věci žalovaný dospěl k závěru, že byly naplněny podmínky § 75 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců, podle něhož ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže „*cizinec ohrozil bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušil veřejný pořádek nebo je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*“

[27] V napadeném rozhodnutí žalovaný postup podle § 75 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců odůvodnil odkazem na utajovanou informaci, přičemž shledal, že tato informace je věrohodná, přesvědčivá a relevantní ve vztahu k předmětu správního řízení. K obsahu utajované informace pak uvedl, že „*[i]nformace obsahuje popis konkrétních skutkových zjištění učiněných příslušnou službou, popisuje konkrétní jednání účastnice řízení, včetně jeho přesného časového rámce, jednání je popsáno do detailu a působí tím věrohodně, a pokud jde o rozsah poskytnutých informací též přesvědčivě. Popisované jednání účastnice řízení je také relevantní ve vztahu k důvodu tohoto rozhodnutí, kterým je nebezpečí, které účastnice řízení představuje pro bezpečnost České republiky a jejích obyvatel, a to svou zaměřeností na osoby či skupiny, které propagují užití násilí k dosažení svých politických a jiných cílů.*“

[28] Poté, co se Nejvyšší správní soud s obsahem utajované informace seznámil, dospěl k závěru, že shora citované hodnocení jejího obsahu ze strany žalovaného, je zcela nepřiléhavé. Soud především zjistil, že utajovaná informace sice obsahuje popis aktivit, které mohou představovat hrozbu pro bezpečnost státu či jeho demokratické zřízení, nikterak se však nevztahují přímo k osobě stěžovatelky. Pokud tedy žalovaný uvedl, že utajovaná informace popisuje konkrétní jednání stěžovatelky (včetně jeho časového rámce), není vůbec patrné, o co svá tvrzení opírá. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že pouze na základě obecné informace ohledně existence nežádoucího chování v rámci určité skupiny obyvatel nelze dovozovat, že obdobným způsobem jedná či do budoucna bude jednat i samotná stěžovatelka. Je zcela nepřijatelné, aby žalovaný stěžovatelce odepřel přiznání pobytového oprávnění (v tomto případě trvalého pobytu) toliko na základě domněnek či pravděpodobnostních úvah založených na tvrzení, že stěžovatelka patří či může patřit ke skupině, u níž se nežádoucí jednání ohrožující bezpečnost ČR ve zvýšené míře vyskytuje.

[29] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že v utajované informaci chybí jakákoliv provázanost s osobou stěžovatelky, pročez žalovaný nemohl legitimně dospět k závěru o naplnění podmínek podle § 75 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Postup žalovaného, který za daných okolností žádost stěžovatelky zamítl, nemá žádnou oporu v podkladech řízení. Napadené rozhodnutí je tedy nezákonné a bylo povinností krajského soudu je zrušit. Pakliže tak neučinil a rozhodnutí žalovaného naopak aproboval, zatížil svůj postup vadou podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Vzhledem k tomu, že krajský soud by nemohl zjištěné nedostatky žádným způsobem zhojit, nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu, než aby vedle rozsudku krajského soudu zrušil přímo i napadené rozhodnutí. V dalším řízení bude na žalovaném, aby žádost stěžovatelky posoudil opětovně, a náležitě reflektoval, že dosavadní obsah utajované informace neodůvodňuje zamítnutí žádosti podle § 75 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců.

[30] Závěrem Nejvyšší správní soud dodává, že s ohledem na důvody, které jej vedly ke zrušení napadeného rozhodnutí, se dalšími námitkami stěžovatelky nezabýval, neboť jejich posuzování by bylo v této fázi předčasné.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto rozsudek krajského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Protože již v řízení před krajským soudem existovaly důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že za použití § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil i toto ve výroku označené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Takto může soud postupovat i bez návrhu stěžovatele. Zruší-li Nejvyšší správní soud i rozhodnutí správního orgánu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento správní orgán vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.).

[32] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl, proto musí určit náhradu nákladů soudního řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. má úspěšný účastník právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi řízení, který úspěch ve věci neměl. Ve věci měla úspěch stěžovatelka, protože jí Nejvyšší správní soud přiznal náhradu nákladů řízení.

[33] V řízení o žalobě stěžovatelka nebyla zastoupena advokátem a náklady jí tedy vznikly pouze v souvislosti s úhradou soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000 Kč. V řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud stěžovatelku usnesením ze dne 7. 9. 2020, č. j. 1 Azs 303/2020 – 28, osvobodil od soudních poplatků a ustanovil jí podle § 35 odst. 10 s. ř. s. zástupkyni z řad advokátů. Proto jí v tomto řízení žádné náklady nevznikly. Žalovaný je tedy povinen uhradit stěžovateli náklady soudního řízení v celkové výši 3.000 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[34] Ustanovené zástupkyni stěžovatelky náleží odměna za dva úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení a sepsání kasační stížnosti, § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu „*[j]de-li o společné úkony při zastupování nebo obhajobě dvou nebo více osob, náleží advokátovi za každou takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snižená o 20 %.*“ U Nejvyššího správního soudu je ve skutkově obdobné záležitosti (zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu v návaznosti na obsah utajované informace) vedeno soudní řízení sp. zn. 10 Azs 275/2020 s bratrem stěžovatelky O. R. Vzhledem k tomu, že advokátka Mgr. Bc. Iva Jónová zastupuje (na základě usnesení ze dne 4. 9. 2020, č. j. 10 Azs 275/2020 – 25) i bratra stěžovatelky, činí ve věci společné úkony a v nyní projednávané věci si nárokuje odměnu za dva úkony právní služby sniženou o 20 % ve smyslu § 12 odst. 4 advokátního tarifu.

[35] Ustanovené advokátce tedy v nyní projednávané věci soud přiznal odměnu za dva úkony právní služby sniženou o 20 %, tj. 2 x 2.480 Kč, a paušální částku ve výši 2 x 300 Kč za dva úkony právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Částku 5.560 Kč soud zvýšil o 1.168 Kč připadající na daň z přidané hodnoty, kterou je advokátka jako plátce povinna odvést. Celkově tedy advokátce náleží odměna za zastupování ve výši 6.728 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. října 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu